

АРХИВ ВОЈВОДИНЕ

БИБЛИОТЕКА
ПОСЕБНА ИЗДАЊА

Главни и одговорни уредник
Др Небојша Кузмановић

Уредник
Ивана Гачић

Рецензенти
Жарко Димић
Кристијан Обшуст

© Архив Војводине, 2024.

Драгољуб Војновић
ТРАГОМ ХРВАТСКИХ ЗЛОЧИНА

Нови Сад, 2024.

САДРЖАЈ

ВУКОВАРСКА ОПШТИНА 1990–1991	7
ГЕНЕЗА УСТАШКОГ ПОКРЕТА И ПОЈАВА ХДЗ	9
СУШТИНА СПОРА ДО 1914. ГОДИНЕ	12
ВУКОВАРСКА ОПШТИНА – ПОЈАВЕ У ОРГАНИЗОВАЊУ ВЛАСТИ	17
РАСПУШТАЊЕ СО ВУКОВАР	21
СРЕДСТВА ИНФОРМИСАЊА	27
НАОРУЖАВАЊЕ ЧЛАНОВА ХДЗ-а 1990. ГОДИНЕ ...	30
ПРВЕ ЦИВИЛНЕ ЖРТВЕ ХРВАТСКОГ РЕЖИМА	33
НЕСТАЛА ЛИЦА СРПСКЕ НАЦИОНАЛНОСТИ ПРЕМА ЕВИДЕНЦИЈИ СУП-а ВУКОВАР	36
ЛИЦА СРПСКЕ НАЦИОНАЛНОСТИ СТРАДАЛИХ У ВУКОВАРУ 1991. ГОДИНЕ	40
ИЛУСТРАЦИЈЕ	53

ВУКОВАРСКА ОПШТИНА 1990–1991.

Према попису становништва од 1991. године општина Вуковар има око 83.000 становника од којих према националној структури већину представљају Срби. Карактеристично је за подручје општине Вуковар, као најисточније бивше СРХ, да постоје чиста српска села: Бобота, Борово, Бршадин, Вера, Клиса, Негославци, Трпиња, Лудвинци; села са већинским хрватским становништвом: Бапска, Богдановци, Бокшић, Ловас, Шаренград, Ђелије; и села са мешовитим саставом: Берак, Мохово, Опатовач, Свињаревци, Сотин, Товарник, те градови Вуковар и Илок. У селима Миклушевци и Петровци живе народности – Русини и Украјинци, а у Сремским Чаковцима Мађари.

У окружењу вуковарске општине налазе се такође чисто српска села или са већинским српским живљем: Сремске Лазе, Шидски Бановци, Оролик, Мирковци, Острово, Маркушица, Габош, Караџићево, Ада, Подриње, Млака, Силаш, Бијело Брдо, Тења и Даљ.

У граду Вуковару већинско становништво такође чине Срби.

Стање у вуковарској привреди је веома тешко. Највеће предузеће Комбинат гуме и обуће је неликвидно и пред стечајем. Слична је ситуација и у осталим привредним субјектима. Овако стање у привреди, а тиме и у непривредним делатностима, у великој је мери последица сложене политичке ситуације.

До деведесетих година 20. века, односно до доласка нове хрватске власти, међу људима су владали углавном складни односи, што се може рећи и за релативно коректне међунационалне односе. Код формирања органа власти водило се рачуна о националној равнотежи, премда је српско становништво доминантно. Тешке економске проблеме ускоро ће пратити национална нетрпељивост, искључивост и испади. Посебно од доласка на власт ФРАЊЕ ТУЂМАНА и његове ХРВАТСКЕ ДЕМОКРАТСКЕ ЗАЈЕДНИЦЕ (ХДЗ).

ГЕНЕЗА УСТАШКОГ ПОКРЕТА И ПОЈАВА ХДЗ

Хрватски усташки покрет развио се на идеологији Хрватске странке права, настале у другој половини 19. века и њеног вође Анте Старчевића, а основу њеног целокупног деловања могли бисмо свести на антисрпство. Као национално искључив и шовинистички усташки покрет је развио идеју обрачуна са Србима са „3П” – једну трећину Срба ПОБИТИ, другу ПОКАТОЛИЧИТИ, трећу ПРЕСЕЛИТИ – протерати.

Већ почетком 20. века почињу по целој Хрватској (која је тада већ вековима у саставу Хабзбуршке монархије, тачније од 1102. године када је своју самосталност продала мађарском племству – пакта конвента) хапшења Срба, суђења, насртаји на српску имовину. То је почетак прогона Срба који ће се наставити и у време 1. светског рата будући да Хрвати ратују за интересе Двојне монархије.

Посебно тежак геноцид над српским народом извршиће усташе у Другом светском рату, у периоду од 1941. до 1945. када је од створена квислиншка Независна Држава Хрватска (НДХ) на чијем челу је главни идеолог усташтва Анте Павелић под чијим су руководством усташе у овом времену убиле око милион Срба, док је само у једном од највећих конц-логора убијено око 750.000 Срба, Јевреја, Рома, али и један број антифашистички опредељених Хрвата.

Својерстан вид усташке идеје представља и тзв. МАСПОК, хрватски покрет из 1971. такође усташке провенијенције.

Како се у НДХ перфидно и смишљено радило, довољно убедљиво говори податак да је на територији вуковарске општине у току 1942/43. год. насељен један број Хрвата (села Бокшић и Ђелије) на српску земљу и у српске куће. Поготово оштар однос хрватске усташке власти био је према солунским добровољцима који су за своје заслуге у Првом светском рату добили земљу. Смишљен процес насељавања овог подручја Хрватима и разбијања чврстог српског језгра текао је и после Другог светског рата, у периоду између 50-их и 60-их година, када је насељено неколико десетина хиљада Херцеговаца, најближих потомака усташа из Другог светског рата. Они ће, наравно, бити највећа опасност Србима у наступајућим догађајима.

Тежину атмосфере појачала је појава ХДЗ-а коју су у Загребу 4. 11. 1989. формирали хрватски шовинисти окупљени око Фрање Туђмана и других хрватских екстрема. Највећи део хрватске националне масе окупља се око ХДЗ-а и његовог програма који се у потпуности поклапа са усташким програмом и има профашистички карактер. Као аргумент нека послужи део програма: УСПОСТАВА ПРАВНОГ И ИДЕОЛОШКОГ КОНТИНУИТЕТА СА НЕЗАВИСНОМ ДРЖАВОМ ХРВАТСКОМ! Овај податак био је довољан Србима, поготово оним са дужим историјским памћењем, да схвате шта их чека. Како је време одмицало, а програм ХДЗ постајао јаснији, почела је и већа поларизација становништва на националној основи. Подела становништва биће још више наглашена у вуковарској вишенационалној средини где су две доминирајуће нације – српска и хрватска, а нарочито од 12. марта 1990. кад је у Вуковару у Месној заједници „Владимир Назор” изабран иницијативни одбор за оснивање ХДЗ-а. После тога у Вуковару и хрватским селима, као гљиве после кише, ничу организације ХДЗ-а чији ће милитантни чланови постати велика опасност за српски народ.

Профашистички и милитантни карактер ХДЗ-а потврђују многе чињенице, а посебно једна: ХДЗ наоружава своје чланове за обрачун са Србима и Југославијом. Емисија, у ствари документовани доказ сликом и речју, коју је ТВ Београд презентовала југословенској јавности, јасно је и недвосмислено показала оно што се наслућивало – ЗАВЕРУ ХРВАТСКЕ ПРОТИВ ЈУГОСЛАВИЈЕ! Када је 24. фебруара 1990. године у Загребу одржан промотивни скуп ХДЗ-а, јавно је испољена мржња према свему што није хрватско. **БИО ЈЕ ТО НАЈВЕЋИ АНТИСРПСКИ СКУП!**

Изузетну тежину имала је изјава Фрање Туђмана 5. маја 1991. године у Трогиру: „ВАША ЈЕ СВЕТА ДУЖНОСТ ДА УСТАНЕТЕ И ПРОТЕРАТЕ ОКУПАТОРСКУ ЈНА СА НАШЕГ ТЕРИТОРИЈА, ДА ОЧИСТИТЕ НАШУ ЛИЈЕПУ ХРВАТСКУ ОД КОМУНИСТИЧКО-СРПСКЕ ТВОРБЕ”. Ова изјава, дата пред хрватским екстремистима, резултовала је већ сутрадан у Сплиту убиством војника Сашка Гешевског, Македонца.

Што се подручја Вуковара тиче, вуковарски су Срби добро знали да је већ 28. јуна 1990. почела деоба оружја члановима ХДЗ-а у Сотину и другим местима, а посебно у Вуковару. Крајем фебруара 1990. чланови ХДЗ-а одржали су у Богдановцима, у кући ТОМИСЛАВА МЕРЧЕПА, једног од највећих србоубица, састанак и договорили методе којима ће Вуковар и околину очистити од Срба. Томислав Мерчеп је декретом Министарства одбране Хрватске именован на место секретара за народну одбрану. Градом је завладала паника!

СУШТИНА СПОРА ДО 1914. ГОДИНЕ

У време насељавања Срба у Хрватску, Славонију и Далмацију спорова између Срба и Хрвата нема; постоји спор између досељених Срба и хрватских феудалаца на чију се земљу насељавају. Кад је формирана Војна крајина, Срби су изузети из надлежности хрватских феудалаца и хрватског Сабора. Хрватски циљеви стварања јединствене и етнички чисте католичке државе засновани су на тзв. хрватском државном и политичком народу, реакционарној теорији сталешког, односно феудалног права на земљу. Политика искључиве државотворности хрватског народа изродиће нови сукоб – оспоравање права на посебност Срба у Хрватској. Сејачи отровне мржње, потпомогнути клерикалним свештенством, јесу праваша АНТЕ СТАРЧЕВИЋ И ЕУГЕН КВАТЕРНИК, вођа Чисте странке права ЈОСИП ФРАНК и њихово чланство, а затим њихови следбеници АНТЕ ПАВЕЛИЋ И ФРАЊО ТУЂМАН. Сукоби око улоге ујединитеља свих јужнословенских народа разрешени су у корист Србије.

Спорови који су оптерећивали српско-хрватске односе кроз историју различити су по садржају и интензитету. Многа од тих питања међусобних односа у последњих сто педесетак година ипак се могу, поједностављено гледано, свести на неколико суштинских. У време насељавања Срба у данашњу Хрватску (историчари би с пуним правом рекли у Хрватску, Славонију и Далмацију) спорова између Срба и Хрвата није било или се не могу бар на такав начин приказати. Постоји спор на релацији између

досељених Срба и власника земље, тј. хрватског племства, дакле између Срба и владајуће класе.

Аустроја је веома радо прихватала досељено српско становништво које им је пре свега служило као јефтина војна сила за одбрану од Турака који силовито надиру. Од досељених Срба формирана је, макар у највећем делу, Војна крајина као штит против Отоманске империје. Због тога је становништво Крајине било изузето из надлежности хрватског сабора и хрватског бана. Повластице које су због служења на Граници имали, обезбеђивале су им повољнији положај од феудално зависног хрватског живља. Хрватски феудалци су због тога Србе сматрали уљезом на својој земљи јер према њима нису имали никаквих обавеза, него према војним и дворским (аустројским) властима. Док су хрватски феудалци настојали да им наметну феудалне обавезе, Срби – Крајишници – Граничари чинили су све да те обавезе избегну, због чега је често долазило до мањих или већих сукоба. Колики су ти сукоби били са световним племством, толики су били и са духовним – католичком црквом. Сматрали су их дошљацима, уљезима и тај се однос задржао до данашњих дана. Сломом феудализма након 1848. године тај однос хрватских феудалаца према Србима пренеће се и у ново, капиталистичко уређење, у нови политички и друштвени систем, и још се више продубити.

Хабзбуршка монархија, посебно у време Марије Терезије и Јосипа II, жели на све могуће начине да, асимилирајући многобројне народе који у њој живе, створи јединствену аустројску државу с једним – немачким језиком. Томе ће се први супротставити Мађари као национално најсвеснији народ у Монархији. Супротстављајући се таквој аустројској политици отворене германизације, Угарска (Мађарска) је поставила свој циљ – изградити јединствену, јакую и етнички чисту државу од Карпата до

Јадрана. Идеја о великој Угарској угрозиће циљеве Хрвата, посебно означене у политичком програму илирског препорода. Ти циљеви су стварање јединствене и етнички чисте Хрватске, што би у крајњој линији значило кроатизацију Срба. Наравно да ће такви циљеви заострити још више односе између Срба и Хрвата.

Хрватски циљеви засновани су на тзв. хрватском државном и политичком праву, у ствари праву феудалног порекла земље. Тако је изграђена теорија да на јединственој хрватској територији постоји само један политички (данас бисмо рекли – конститутивни), дакле хрватски народ, а то је основ великодржавне хрватске политике. Теорија о једном државотворном, хрватском народу, као рецидиву феудалног друштва, заснована је на реакционарном схваћању сталешког права, и данас је доминанта великохрватске политике, а као константу пратимо је већ век и по. Институција политичког народа није настала у Хрватској, него је из Угарске пресађена на тло Хрватске. Суштина политике једног конститутивног народа крије се у намери да већински народ асимилира мањински, а када је то средином 19. столећа и обелодањено, Србима је постало јасно да стварање етнички чисте Хрватске значи њихову асимилацију и проширивање Хрватске на територији у којој живе и у којој чине већину. Политика стварања велике, национално и верски чисте Хрватске значиће нови и трајни спор у односима Срба и Хрвата из кога ће се изродити нови и трајаће до данашњих дана – оспоравање права на посебност Срба у Хрватској, њихову конститутивност. Да би их успешно асимиловали, Хрвати Србима нису оспоравали само државотворност, већ и српско име, језик, културу, веру. Мора се, историјске истине ради, рећи да су Србима признавали и језик и веру и посебност, али само када су им Срби требали; на пример код стварања хрватско-угарске нагодбе. Када те потребе

више није било, по природи вероломни, политика мржње и уништавања настављала се још жешће. Можда би се то најбоље могло видети из школских реформи за бановања песника Ивана Мажуранића кад је целокупни систем служио хрватизацији Срба. Наравно, и тада, а и сада, све је представљено у светлу демократских и либералних тежњи Европе. Спремни на бруталне обрачуне са Србима били су, потпомогнути клерикалним свештенством, страначке вође АНТЕ СТАРЧЕВИЋ, ЕУГЕН КВАТЕРНИК, ЈОСИП ФРАНК и њихово страначко чланство, као и њихови следбеници АНТЕ ПАВЕЛИЋ И ФРАЊО ТУЂМАН. Анте Старчевић Србе назива „сужањском пасмином” зрелом за секиру, Еуген Кватерник „накотом” православне вере. Прва хрватска учитељска скупштина из 1871. признаје само један – хрватски политички народ, док се нешто касније у Статистичком прегледу Троједне краљевине Хрватске, Славоније и Далмације Срби и не спомињу. Постоји 2.500.000 Хрвата од којих 500.000 православних Хрвата. Пред крај века, 1895. године правашка штампа бележи и ово: „У ХРВАТСКИМ ЗЕМЉАМА ПРИЗНАЈЕМО САМО ЈЕДАН ПОЛИТИЧКИ НАРОД: ХРВАТСКИ, САМО ЈЕДНУ ДРЖАВНУ ЗАСТАВУ: ХРВАТСКУ, САМО ЈЕДАН СЛУЖБЕНИ ЈЕЗИК: ХРВАТСКИ”.

Носиоци отровне великохрватске политике и обрачуна са Србима постају први родољуби (данас би рекли – домољуби) и јунаци. Нови налет на Србе уследиће за време промађарског бана Куена Хедерварија када су Срби, да би се одбранили од оваквих насртаја, били принуђени на сарадњу с њим.

Спорови међу Србима и Хрватима настајали су и на питањима односа према Монархији и владајућој кући Хабзбурга и улози у решавању источног и јужнословенског питања. Хрватска политика подаништва према Монархији и Хабзбурговцима и тежња за улогом „пијемонта”

у јужнословенском питању резултовала је новим анти-српским расположењем, анимозитетом и патолошком мржњом. Хрватска тежња за „пијемонством” произилази из чињенице да су се сматрали културно надмоћним над Србима. Признавањем Србије као самосталне државе, њеним ослобађањем од Турака, а посебно после балканских и Првог светског рата, било је јасно да ће улогу ујединитеља јужнословенских народа имати Србија.

Успех Срба значио је пораз Хрвата, бар су га они тако доживљавали, нарастали су хрватски комплекси и мржња. Када је крајем 19. и почетком 20. века, захваљујући снажном раду странака и економском јачању Срба, постепено се преносио културно-политички и привредни центар из Новог Сада у Загреб, десиће се нови погром – ВЕЛЕ-ИЗДАЈНИЧКИ ПРОЦЕС у Загребу, суђење истакнутим и виђеним Србима у Хрватској, што ће у ствари значити и крај Српско-хрватске коалиције, једног од успешнијих покушаја сарадње Срба и Хрвата.

ВУКОВАРСКА ОПШТИНА – ПОЈАВЕ У ОРГАНИЗОВАЊУ ВЛАСТИ

Нова хрватска власт отворено је и агресивно наступала против Срба у целој Хрватској, а посебно у Вуковару (сетимо се насељавања најближих потомака херцеговачких усташа на ово подручје па ће све бити јасно – прим. ДВ). Срби су смењивани с руководећих места, отпуштани с посла, нападана им је, разарана и пљачкана имовина, претресане куће без судских налога, вршена су малтретирања, шиканирања, хапшења – све до бруталних убистава. Србима се поново спремао геноцид.

OVLAŠTENJA

Imalac ove legitimacije ovlašten je da, pod uvjetima predviđenim zakonom, legitimira, zadrži i privede osobu nadležnom organu, UĐE U TUĐI STAN I DRUGE PROSTORIJE I IZVRŠI PRETRAGU BEZ PISMENE NAREDBE, da privremeno oduzima predmete koji mogu poslužiti kao dokazu krivičnom postupku kao i da vrši druge poslove predviđene zakonom i drugim propisima.

Imalac ove legitimacije ovlašten je da nosi vatreno oružje i policijsku uniformu.

Ova legitimacija važi uz osobnu kartu.

Reg. broj 15946

No 38965

Ево неколико одлука хрватске владе које иду у прилог овим тврдњама:

25. децембра 1990. године хрватски сабор проглашава Хрватску „националном државом хрватског народа”, а Србе националном мањином одузевши им тиме суверенитет и конситутивност, што је директна последица хрватског устава којим се Србима та стечена права одузимају.

21. фебруара 1991. године Хрватска је СУСПЕНДОВАЛА ЗАКОНЕ САВЕЗНЕ ДРЖАВЕ НА ТЕРИТОРИЈИ ХРВАТСКЕ, па се тако десило, ваљда по први пут у човековој историји, да већински народ у једној држави постане мањински и бесомучно прогањан.

У марту 1990. године Хрватска је донела „Закон о реорганизацији СУП-а у Хрватској”. Основни циљ тога закона је био да се расформирају секретаријати унутрашњих послова (СУП) са српском већином. Управо се то десило у Вуковару где је национални састав запослених одговарао националној структури општине у којој су Срби имали већину. Овим законом укинут је СУП Вуковар и претворен у полицијску станицу. Сада је полицијски састав, редовни и резервни, састављен искључиво од припадника хрватског народа. Једини критеријум при избору у МУП РХ био је да су Хрвати тако да су у њихове редове ушли истински криминалци и осуђеници.

Срби, запослени у том органу, елиминисани су тако што је један број пензионисан (премда се често радило о млађим људима), а други су, методом притисака, неоправданим распоредом из једног места у друго итд. били присиљени да оду. Овакав национални састав у полицијској станици у Вуковару није Србима гарантовао никакву безбедност, а тврдња ова произилази из чињенице да није откривен ниједан извршилац тешких кривичних дела против Срба и њихове имовине, док се, насупрот томе, хапсе

и прогањају Срби за непочињена кривична дела. Када су усташе пуцале у стан аутора овог текста и његове супруге и када су на његов позив изашли на „очевид”, нису учинили ништа, мада им је рекао марку и регистарску таблицу аутомобила и у којој је кући паркиран). Несигурност код Срба појачавало је и садејство полиције и наоружаних цивила, чланова ХДЗ-а. Полицијом су заправо владали наоружани цивили.

Каква је била полиција и каквим је људима била попуњена, илустроваће овај детаљ: Нови „полицајци” су у радно време организовали ОПЕЛО СРБИМА ПОЛИЦИЈЦИМА КОЈИ СУ БИЛИ ПРИНУЂЕНИ ДА НАПУСТЕ СВОЈА РАДНА МЕСТА! Направили су крст и на њега окачили списак Срба, ставили крст на колица, запалили га и одглумили жалост због „смрти” толиког броја људи.

У Општинском суду у Вуковару, у склопу нове хрватске кадровске политике, разрешен је председник Суда, а уједно и као судија, тако да му је престао радни однос. Тројица судија су суспендовани од којих је један лишен слободе и одведен у осјечки затвор. Сва четворица судија били су Срби.

Априла и маја месеца 1990. године одржавају се у вуковарској општини локални и републички избори. На тим изборима ХДЗ није победио. Од 117 одборника бираних у Скупштину општине Вуковар ХДЗ је имао тек 24 одборничка места. Такође, на вуковарском подручју није прошао ни ХДЗ-ов РЕФЕРЕНДУМ ЗА НЕОВИСНУ ХРВАТСКУ, односно за отцепљење од Југославије. На референдум је изашао 34.851 грађанин са правом гласа од 64.771 бирача или 57%, а за референдум се изјаснило 46,01% грађана који су изашли на изборе. Без обзира на овакав исход ХДЗ је разним методама покушао да паралише рад скупштине и њених органа притисцима и претњама одборницима српске националности итд. У склопу тога је

врло индикативан податак да МУП РХ није гарантовао долазак и рад легално изабраном председнику, Србину из Трпиње, Славку Докмановићу.

РАСПУШТАЊЕ СО ВУКОВАР

Крајем јула 1991. министар правосуђа и управе у влади РХ проф. БРАНКО БАБАЦ издао је наредбу о распуштању Скупштине општине Вуковар и њених органа. За повереника хрватске владе у Вуковару именује се МАРИН ВИДИЋ – БИЛИ. Тим чином легално изабрана власт из 1990. престала је да постоји. У органима управе у Вуковару више нема Срба.

А ОВАКО ЈЕ ПОЧЕЛО:

ХРВАТСКА ДЕМОКРАТСКА ЗАЈЕДНИЦА

ОГРАНАК ХДЗ „БАН ЈОСИП ЈЕЛАЧИЋ”

Вуковар, 12. 2. '91.

МЈЕСНА ЗАЈЕДНИЦА В. НАЗОР – Савјету мјесне заједнице

Вуковар, ЈНА 36

Предмет: ЗАХТЈЕВ МЗ ЗА ИЗЈАШЊАВАЊЕ О ПОДОБНОСТИ ПРЕДСЈ. СКУП. ОПШТИНЕ ВУКОВАР

Предсједништво огранка ХДЗ на својој сједници донијело је закључак, да се поднесе захтјев Савјету наше мјесне заједнице о јавном заузимању става о подобности СЛАВКА ДОКМАНОВИЋА на функцији предсједника Скупштине. Наш предсједник од свог доласка на функцију, умјесто да се ставио на чело грађана Вуковара, определио се за једну нацију и једну странку... (слиди читав низ оптужби на рачун Докмановића и српског народа) С ТВРДЊОМ ДА СРБИ ДРЖЕ ВЕЋИНУ ФУНКЦИЈА И НАЈБОЉИХ МЈЕСТА У ВУКОВАРУ.

ЗАХТЈЕВАМО МОМЕНТАЛНО СМЕЊИВАЊЕ
СЛАВКА ДОКМАНОВИЋА СА МЈЕСТА ПРЕДСЈЕДНИ-
КА СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ ВУКОВАР.

Предсједник огранка ХДЗ ПИЛИП КАРАУЛА

Следи брза реакција:

МЈЕСНА ЗАЈЕДНИЦА „Владимир Назор”

Вуковар, ЈНА 36

Савјет МЗ – Скупштини општине Вуковар (поред много-
бројних оптужби на рачун рада и деловања С. Докмано-
вића) закључује:

„Након свих догађања господин Славко Докмановић нема
повјерења хрватског народа, нити га може представљати.”

У потпису Предсједник Савјета МЗ Иван Којић (с.р.)

Докмановићу се највише замера учествовање на
скупу у Србу те гостовање на ТВ Нови Сад... „својим на-
ступом на ТВ НС сврстао се са ЛУДАЦИМА који тврде
да хрватском народу треба скрбништво... кад је грубо
вријеђан хрватски народ... именовани се није чак ни огра-
дио од таквих крајње некоректних и неистинитих квали-
фикација...” Једна од нечувених небулоза је да се „исти ...
супротставио и политици Републике КОЈА ПРИЗНАЈЕ
СВЕ НАЦИЈЕ И НАЦИОНАЛНОСТИ У ХРВАТскоЈ”!

СПИСАК РАДНИКА СУП-а ВУКОВАР
ПРЕМЕШТЕНИХ У ВИНКОВЦЕ

1. Крнајац Милоја Богдан, рођен 4. 7. 1938, у Бршадину,
СО Вуковар, настањен у Вуковару, Насеље Б. Буха 6.
2. Ковачевић Гојка Петар, рођен 21. 1. 1953, у Новом Граду,
СО Оџак, настањен у Вуковару, Трг Републике 1.
3. Рудић Ђуре Мирко, рођен 16. 9. 1958, у Ловасу, СО Вуко-
вар, настањен у Ловасу, П. Павошевића бб.
4. Бошковић Миленка Саво, рођен 30. 1. 1943, у Маркуши-

- ци, СО Мирковци, настањен у Вуковару, Трг слободе 20.
5. Радојевић Миленка Љубиша, рођен 17. 12. 1963, у Београду, СО Савски венац, настањен у Вуковару, Олајница 5/48.
  6. Лазаревић Лазе Зоран, рођен 2. 3. 1960, у Вуковару, настањен у Товарнику, В. Карацића 37.
  7. Зимоњић Глише Борислав, рођен 17. 12. 1949, у Вуковару, настањен у Борову-насељу, Алеја В. Карацића 165 А.
  8. Репач Богдана Дара, рођена 26. 4. 1956, у Вуковару, настањена у Вуковару, Олајница 8/6.
  9. Држајић Милана Борислав, рођен 14. 2. 1961, у Вуковару, настањен у Борову-насељу, Трпињска цеста 244.
  10. Лођиновић Косте Светислав, рођен 31. 10. 1939, у Вуковару, настањен у Вуковару, И. Андрића 9.
  11. Пуповац Петра Мирко, рођен 3. 1. 1953, у Свињаревцима, СО Вуковар, настањен у Вуковару, А. Шантића 36.
  12. Павић Јове Божена, рођена 29. 10. 1956, у Вировитици, настањена у Вуковару, Незнаног јунака 9.
  13. Марчетић Николе Бранкица, рођена 10. 10. 1957, у Туку Бјелопољском, СО Кореница, настањена у Вуковару, Олајница 66.
  14. Ковачевић Бисерка Бранко, рођен 20. 1. 1954, у Жупањи, настањен у Вуковару, М. Црњанског 10.
  15. Миљешић Јове Миле, рођен 4. 9. 1946, у Ордањи, СО Нашице, настањен у Вуковару, Олајница 11/13.
  16. Ђорђевић Ненада Љубомир, рођен 13. 2. 1950, у Брчком, настањен у Вуковару, Дунавска 7/12.
  17. Миљковић Дане Миљенко, рођен 2. 7. 1947, у Ловасу, настањен у Вуковару, Дунавска 7/63 (отишао у Хрватску – прим. ДВ).
  18. Бег Марка Милорад, рођен 4. 2. 1950, у Илоку, настањен у Вуковару, Олајница 5/46.
  19. Обрадовић Фрање Блаженка, рођена 16. 2. 1946, у Јошави, СО Ораховица, настањена у Вуковару, М. Пијаде 7/7.
  20. Диздар Милована Ђорђе . . .

СПИСАК РАДНИКА СУП-а ВУКОВАР
превремено пензионисаних

1. Игњатовић Сретена Саво, рођен у Бршадину 24. 8. 1949, са станом у Бршадину, Улица В. Ђурђевића 161 А.
2. Лацковић Стојана Ђуро, рођен 1. 8. 1949, у Славском Пољу, СО Вргинмост, настањен у Вуковару, Улица М. Црњанског 98/064.
3. Бајић Милана Божо, рођен 5. 1. 1947, у Ђакову, настањен у Вуковару, Улица И. Л. Рибара 112/23.
4. Ккнежевић Николе Миле, рођен 27. 3. 1946, у Парчићу, СО Бенковац, настањен у Вуковару, Трг Републике 1/2.
5. Грбић Николе Петар, рођен 15. 6. 1946, у Суваји, СО Босански Петровац, настањен у Вуковару, Улица 12. 4. 1945, број 119.
6. Златар Станка Симо, рођен 19. 2. 1948, у Перни, СО Вргинмост, настањен у Вуковару, Ул. будућности 30.
7. Башић Ђуре Ђорђе, рођен 4. 10. 1951, у Тординцима, СО Мирковци, настањен у Вуковару, Пионирско насеље 74.
8. Лазић Милета Ђорђе, рођен 4. 12. 1947, у Земуну, настањен у Вуковару, Улица Ј. Рашковића 79/8.
9. Зимоњић Глише Борислав – подаци у претходном списку.
10. Мачван Милана Здравко, рођен 16. 11. 1947, у Острову, СО Мирковци, настањен у Борову-насељу, Алеја ослобођења 165 А.
10. Мачван Милана Здравко, рођен 16. 11. 1947, у Острову, СО Мирковци, настањен у Борову-насељу, Нова банијска 24...(очито је неслагање)
11. Суботић Љубидрага Драган, рођен 25. 9. 1946, у Свињаревцима, СО Вуковар, настањен у Негославцима, Ул. браће Неранцић 52.
12. Миљешић Јове Миле – остали подаци у претходном списку.

13. Новаковић Остоје Бошко, рођен 8. 1. 1942, у Доњој Илови, СО Прњавор, настањен у Вуковару, И. Андрића 2.
14. Иличевић Милета Душан, рођен 1. 5. 1949, у Вуковару, настањен у Вуковару, Ул. омладинских радних акција 19.
15. Бекић Милоша Живко, рођен 22. 3. 1950, у Кињачкој, СО Сисак, стан у Вуковару, Ул. париске комуне 7.
16. Гвоздић Александра Стево, рођен 5. 1. 1947, у Дубовцу Окучанском, СО Нова Градишка, настањен у Борову-насељу, Улица Ђ. Јакшића 5/3.
17. Брковић Николе Стојан, рођен 10. 4. 1938, у Пецкој, СО Вргинмост, настањен у Липовачи, СО Вуковар, Ул. П. Драгића- Белог 6.
18. Инић Јакова Угљеша, рођен 22. 6. 1939, у Липовачи, Ул.Б. Димитријевић 9, СО Вуковар.
19. Ивановић Вукашина Милан, рођен 17. 12. 1938, у Влакници, СО Србац, настањен у Негославцима, Радничка 5.
20. Хрубик Јана Мирослав, рођен 24. 9. 1949, у Илоку, Ул. Јована Цвијића 6.
21. Хрубик Јана Јарослав, - исто као под бр.20
22. Ђулибрк Богдана Ђуро, рођен 15. 3. 1944, у Рисовцу, СО Босански Петровац, настањен у Илоку, Ул. краља Петра 38.
23. Козић Ђуре Бранко, рођен 20. 9. 1944, у Орубци, СО Босанска Градишка, настањен у Вуковару, Ул. 12. 4. 1945. бр. 117.
24. Драгаш Јована Богдан, рођен 7. 1. 1946, у Дивоселу, СО Госпић, настањен у Илоку, Краља Петра 48.
25. Салак Михајла Михајло, рођен 22. 10. 1942. у Петровцима, СО Вуковар, настањен у Вуковару, Ул. М. Миљанова 22.
26. Лођиновић Косте Светислав – подаци у претходном списку.
27. Бошковић Миленка Саво – подаци у претходном списку.

28. Владетић Драгомира Бранислав, рођен 27. 4. 1950, у Пригревици, СО Апатин, настањен у Вуковару, Гундулићева 3/7.
29. Живковић Петар, Вуковар, Ул. 7 секретара Скоја.

(Очито је да данас многе улице са оваквим именима не постоје: Улица краља Петра, Седам секретара Скоја, Ђуре Јакшића, Омладинских радних акција итд. Њихова места заузели су хрватски бојовници, усташе из емиграције, убице, кардинали и свештеници које је по злу упамтио српски народ. Циљ давања назива улицама имена српских крвника код нашег народа јесте створити осећај подређености и понизности, несигурности и неизвесности и тако га учинити покорним, што представља један од првих корака ка губљењу националног идентитета и асимилацији – прим. ДВ.)

СРЕДСТВА ИНФОРМИСАЊА

Средства информисања у Хрватској воде прави пропагандни рат против Срба. У том смислу индикативан је „Слободни тједник” који је у неколико бројева донео листе наводних непријатеља Хрватске с овог подручја. Показало се нешто касније да ови подаци представљају претходницу у поступању полиције, нарочито према лицима чија су имена објављена. На нашем подручју мржњом су предњачиле винковачке новине.

Напад на Србе – руководиоце пренео се и на Радио Вуковар и Вуковарске новине. Телексом од 4. јуна 1991, кога је упутио министар информисања у влади Хрватске ХРВОЈЕ ХИТРЕЦ, смењени су Милан Чорак, директор, Југословен по опредељењу и главни и одговорни уредник Мирко Станковић, Србин. Претходно су, неколико дана пре, чланови ХДЗ на силу, на нелегалан и противзаконит начин, заузели просторије Радио Вуковара и Вуковарске новине. Предводио их је професор књижевности БРАНО ЦРЉЕЊАК, где чуда – Украјинац.

НАПАДИ НА ИМОВИНУ СРБА

Напади на имовину Срба углавном су започели средином априла 1991, и то у ноћним сатима, између 1,30 и 4 сата. Експлозивним запаљивим направама атакују на куће, трговине, угоститељске објекте. Починиоци напада за ширу јавност никада нису идентификовани.

25/26. март 1991. на православном гробљу у Илоку

оштећено 17 надгробних споменика.

5. 1. 1991. уништена црква у Мирковцима.
11. 4. 1991. рафалом нападнута кућа Пере Скорупана из Вуковара.
15. 4. 1991. напад на кафану „Крајишник”, власништво Боре Латиновића из Вуковара.
3. 5. 1991. дигнут у ваздух ресторан „Каролина”, власништво Ђорђа Пејчића из Борова села.
4. 5. 1991. минирана ћевабџиница „Сарајка”, власништво Ђорђа Пејчића из Борова села.
6. 5. 1991. бачена бомба на кућу Драгутина Стегнаје из Вуковара.
6. 5. 1991. минирана кафана „Брдо”..
12. 5. 1991. отет аутомобил Милану Ланчужанину из Вуковара.
30. 5. 1991. пуцано у кућу др Мила Млађеновића из Вуковара.
31. 5. 1991. пуцано у стан Маре и Драгољуба Војновића из Вуковара.
31. 5. 1991. пуцано у кућу Данице и Радета Гвојића из Вуковара (том су приликом покрали новац и одузели службени пиштољ Р. Гвојићу; још су га и шамарали)
1. 7. 1991. минирана кућа Славка Војновића из Вуковара.
4. 7. 1991. уништена кућа Ђорђа Мацута из Борова насеља.
17. 7. 1991. нападнут кафић „Мираж”, власништво Дејана Драгосавца из Вуковара.
24. 7. 1991. нападнута трговина „Кенпу” истог власника.

У ПЕРИОДУ ОД МАЈА ДО ЈУЛА ТРИ ПУТА ЈЕ ПУЦАНО
У КУЋУ МИРКА СТАНКОВИЋА!!!
ПОЧЕТКОМ ЈУНА 1991. НАПАДНУТ КАФИЋ У СРЕМ-
СКИМ ЧАКОВЦИМА

Сведок Стјепан Мачковић о томе каже: „сутрадан сам чуо да су... на челу са ШОЉИЋЕМ (Иво Шољић, командант тзв. 204. батаљона с Митнице – прим. ДВ) отишли у село Чаковце и да је дошло до велике пуцњаве између њих и сељака српске националности...”

Иван Микулић, припадник резервног састава с Митнице: „Шољић и Мандић (Матија Мандић, заповедник 3. чете резервног састава ЗНГ с Митнице – прим. ДВ) су први изашли из кола... а за њима Чолак Зденко, Дамјановић Анто, Маганић Бранко и Рајић Звонко... унутра је настала пуцњава... група која је ушла у кафану била је наоружана углавном аутоматским пушкама и пумперицама... све је трајало око пет минута”

Таде Иштук, резервни састав ЗНГ с Митнице: „... након пар дана брат Жељко ми је рекао да је све то Шољић учинио зато што је његовом шогору Вукојевић Ивану... одузет пиштољ након свађе са пар људи српске националности у гостионици у центру села”.

НАОРУЖАВАЊЕ ЧЛАНОВА ХДЗ-а 1990. ГОДИНЕ

„Бранимир Главаш као секретар Секретаријата за народну обрану опћине Осијек, већ у листопаду 1990. самоиницијативно је подијелио пушке јединицама Народне заштите (у Хрватској формиране много касније) уставњеним на нивоима опћина. У Осијеку оружје је подијељено по групама, у појединим дијеловима града. Као приматељи на документима су означене Мјесне заједнице или Групе. Уз имена су наведени серијски бројеви пушка који стоје на архивираним картонима, и гдје је позната година рођења приматеља” (извор текста непознат, претпоставка је да је потекао из групе блиске Главашу – прим. ДВ).

Тако се већ 25. 9. 1990. Томислав Мерчеп обраћа Бранимиру Главашу: „Бранимире! Пошаљи 50 кг саламе (шифра за експлозив – прим. ДВ). Молим те”. У потпису Т. Мерчеп с печатом ХДЗ Вуковар. Даље стоји: „Примили 25 кг витезита за Вуковар и 1.500 каписли”. У потпису Јосип Гажо и Радаш Стипан.

Стјепан Мачковић каже, између осталог: „Из прича могу рећи да је преко њега (ИВО, зван СРНА – из села Берак – прим. ДВ) ПЛИШО набављао оружје из Аустрије, а касније је био главни добављач из Загреба кад је на функцију начелника војног одсјека дошао Томислав Мерчеп с тим да је он дио оружја продавао за свој ђеп... у набавци оружја тајним каналима али за свој рачун и то у вечим количинама радио је такођер ЈУКИЋ ФЕРДО, звани Јеја од

прије познат као шверцер украденим аутомобилима... у то вријеме колико ми је познато Мерчеп је по селима при-
мао уплате за румуњске аутоматске пушке по ком 700 ДМ,
да их је мало испоручио, а сав новац у маркама задржао
за себе... морам напоменути да су грађани били незадо-
вољни самовлашћу и организацијом Томислава Мерчепа”.
(Општи је утисак и готово правило да сви саслушавани
најпре жестоко оптужују друге људе, своје саборце, док
се о својој кривици ретко изјашњавају. Чували су, дакле,
прво своју кожу – прим. ДВ)

Број пушке Бранимира Главаша – 181734,

Број пушке Петра Шалеа, саборског заступника и
члана делегације Сабора у Скупштини СФРЈ – 180635,

Број пушке Томислава Мерчепа, највећег србоубице
– 182439,

Број пушке Благе Задре, убице из Борова-насеља –
182322

СПИСАК ПРВИХ СТО ЧЛАНОВА ХДЗ КОЈИ СУ
ПРИМИЛИ ОРУЖЈЕ: (Наводимо само имена без броја
пушака јер то у овом часу и није баш битно)

ТОМИСЛАВ МЕРЧЕП, БЛАГО ЗАДРО, ИВАН ЗА-
ДРО, ДРАГАН ЛУКЕТИЋ, ВЕСЕЛКО ГРИЗЕЉ, ИВАН
ПРКА, ЈОЗО ДЈАК, ИВАН МАТКОВИЋ, ВЈЕКОСЛАВ
БАРТУЛОВИЋ, ПЕТАР БАЈАЦ, БЛАЖ РАЈКОВИЋ,
ЂУРО КОВАЧИЋ, МАРИНКО БОЖИЋ, СТИПИ СА-
РАВАЊ, ТАДИЈА ГРГИЋ, СТИПО КРАЉЕВИЋ, МИ-
РОСЛАВ ПРСКАЛО, ВЕСЕЛКО СОЛДО, МИЛАН СОЛ-
ДО, ВЕСЕЛКО КРАЉЕВИЋ, ИВАН МРШИЋ, МИЛЕ
СОЛДО, МАТО ГАВРАНОВИЋ, ПЕТАР РУШНОВ,
ЗЛАТКО ОРЕ, МАРИН МИТРОВИЋ, ЈОЗО МИЛАС,
ЈОСИП ГРЧАНАЦ, ДРАГО МАРИЋ, НИКОЛА ГРБА-
ВАЦ, НИКОЛА ТКАЛЕЦ, ЖЕЉКО БОЖИНОВИЋ,
НЕДЕЉКО ТУРЦОНИЋ, ЂУРО ШИЈАКОВИЋ, БЕЛИ

МАРИНКО, СЛОБОДАН ЖУПАН, ЂУРО ФЕРИНАЦ,
ПЕРО ЂОРИЋ, ЂУРО МИЈОКОВИЋ, ДАНЕ ЂУРИЋ,
ПЕТАР ПЕЈАК, СЛАВКО СЕРАФИНИ, ПЕТАР МАРКА-
СОВИЋ, МАРКО ИВИЋ, СТЕПАН МИЛАС, АНТУН
ЧЕДОВИЋ, МАРИН ПОПОВИЋ, ИВАН ЛАСИЋ, МАР-
ТИН САБЉИЋ, ИВАН ШОЈАТ, СТЕПАН ПЛАЗОВИЋ,
ИВАН БЕГОЊА, ВИНКО БАРТУЛОВИЋ, ШИМУН
МЕРЧЕП, ДОМИНКО КНЕЖЕВИЋ, ИВИЦА ПЛИ-
ШО, МАРИН ПЛИШО, ЗДРАВКО ШЕРЕМЕТ, ИВИЦА
КОЊЕВИЋ, ЗВОНИМИР МАЖАР, МАТО МАТКОВИЋ,
МАРИЦА МЕРЧЕП, ПЕРО КРШИЋ, ПЕТАР БАЈАЦ,
МИРКО НИКОЛАШЕВИЋ, ПАВО ЦЕЊАЦ, БОЖО ША-
РИЋ, ЖЕЉКО ЛУКЕТИЋ, ВИНКО БУДИМИР, ЈОСИП
БРАЧИЋ, ЈОСИП БЛАЖЕВИЋ, ЖЕЉКО ЖУКИЋ, ЈОЗО
ОКЛОПЧИЋ, ТУНА ЂИБАРИЋ, КРЕШИМИР МИЛАС,
ИВАН МУДРОВЧИЋ, АНТЕ ВРАЊОВИЋ, ЈЕРКО ГАЦО,
ВИНКО ПАЛАЦ, ГОРДАН ГУРКА, ЈОСИП МАЈЕРСКИ,
ДАМЈАН САМАРЦИЋ, ЛАЦО КРАИНОВИЋ, СТИПО
СУЧИЋ, СТИПАН РАДАШ, ПЕТАР ЧИКОТИЋ, СТЕ-
ПАН РАЈКОВИЋ, ЈОСИП ГАЖО, ВУЈКОВИЋ ИВИЦА,
СТЕПАН ФЕРИНАЦ, СТЕПАН ВИДАКОВИЋ, БРАН-
КО СОЛИН, (УЗЕО И ЗА МИРКА МИХАЉЕВИЋА,
ИВИЦУ ВРДОЉАКА, ЗДЕНКА БРАЈКОВИЋА), ЗДРАВ-
КО КОМШИЋ, ВЕЛИМИР МИХАЉЕВИЋ, ЈОСИП БРА-
УН, АНТЕ БУДИМИР.

ПРВЕ ЦИВИЛНЕ ЖРТВЕ ХРВАТСКОГ РЕЖИМА

Да се присетимо: све започиње ноћним, а затим и дневним узнемиравањем. Наоружано ХДЗ чланство прво пуца у ваздух, а потом и у српске куће. Горе киосци с београдском штампом, пале се и минирају угостиољски и други објекти у власништву Срба. Долази до првих хапшења и малтретирања у полицијској станици у Вуковару. ВРЛО БРЗО, ВЕЋ У МАЈУ 1991. УСЛЕДИЋЕ И ПРВЕ СРПСКЕ ЖРТВЕ!

ИНИЋ СТЕВАН, рођен 27. 7. (год.?) у Запужанима, општина Бенковац, настањен у Бршадину. Убијен 1. маја 1991. године због ношења југословенске заставе. Убио га Геленчир Ђуро, отац хрватског муповца.

НАЂ МИОДРАГ из Сотина; убијен 4. маја 1991. у Сотину на сред села. Према исказима сведока убице су дошле из Вуковара, а акцију је водио Здравко Комшић, највероватнији убица Миодрага Нађа. Након тога његов евиденциони картон у СУП-у Вуковар је уништен (имао је око 20-ак година – прим. ДВ).

ИВКОВИЋ ДРАГАН, рођен 31. 1. 1963. настањен у Бршадину. Погинуо 19. 6. 1991. Убица – хрватски снајпериста.

ПОЊЕВИЋ СИМО, рођен 9. 10. 1958. у Вуковару. Убиле га „зенге” преобучене у цивиле у његовој кући у Бршадину 26. 6. 1991.

ЈАКОВЉЕВИЋ ЈОВАН, рођен 6. 3. 1940. Убили га у његовој кући у Вуковару, наочиглед супруге и сина, припадници ХДЗ-а с Митнице. У тој групи био је и Јованов комшија Здравко Комшић. Убијен је из аутоматске пушке

из које је испалено 23 метка. Разлог убиства је оружје из трговине у којој је покојни Јаковљевић радио као пословођа. Оружје је предао касарни, а не члановима ХДЗ-а како су то они захтевали.

ДАМЈАНОВИЋ САВО, рођен 1959. Одведен са радног места из болнице 4. 7. 1991. Постоји документ да је усташком везом јављено да је на послу. Његова даљња судбина није позната (о њему ћемо још писати – прим. ДВ)

СТОЈАНОВИЋ СТОЈАН, рођен 11. 6. 1941. са станом у Велебитској улици у Борову-насељу. Убијен у усташкој акцији „чишћења северних делова Борова-насеља 4. 7. 1991. на евиденционом картону стоји датум смрти – у потпису Хегедуш.

МИЈАТОВИЋ ДРАГАН, рођен 13. 12. 1964. Убијен у 4. 7. 1991. у усташкој акцији „чишћења”, На евиденционој листи пише да је умро 4. 7. 1991. – у потпису Хегедуш.

МИЛЕНКО ЂУРИЧИЋ из Борова-насеља одведен 13. 7. 1991. и мучен у Дому технике. ПОЛОМЉЕНА МУ РЕБРА, ГРУДНА КОСТ, ОДСЕЧЕНЕ МУ УШИ, ПОИЗБИЈАНИ ЗУБИ. Тврдим предметом нанете му повреде по целом телу. Још жив бачен у Дунав. Тело пронађено 17. 7. код Бегеча.

ПАЈИЋ ЖЕЉКО, рођен 3. 10. 1960. са станом у Новој улици у Вуковару бр. 84. Нестао 15. 7. 1991. кад је послом отишао у град. Више се никад није вратио. Траг му се потпуно изгубио.

ВУЧЕНИЋ ЉУБАН, рођен 25. 8. 1943. у Славском Пољу код Вргинмоста, настањен у Новој херцеговачкој улици 22 у Борову-насељу. Одведен из куће 22. 7. 1991. и више се није вратио. Тело му пронађено код Новог Сада.

У том периоду нетрагом су нестали: Младен Мркић из Вуковара, Скелеција Владо из Борова-насеља, Славко Миодраг из Борова-насеља, Мирјанић Бранко из Борова-насеља, Драгишић Славко из Вуковара, Вучковић Сло-

бодан из Борова-насеља, Филиповић Зоран из Вуковара.

На крају овог првог тужног списка, као и свих будућих, нема тачке и неће је вероватно никада ни бити. Ови спискови, на жалост, неће бити окончани.

Треба рећи да хрватска власт и полиција, која се брутално обрачунавала са својим грађанима српске националности, није никада, па чак и у случајевима кад су постојали очигледни докази, није пронашла ни једног јединог починиоца злочина. Треба ли поново истицати да те злочине чини наоружано чланство ХДЗ-а у времену ПРЕ ИЗБИЈАЊА РАТА И ПО МЕТОДАМА РАЗРАЂЕНИМ У САМОМ ВРХУ ХРВАТСКЕ ВЛАСТИ!

НЕСТАЛА ЛИЦА СРПСКЕ НАЦИОНАЛНОСТИ ПРЕМА ЕВИДЕНЦИЈИ СУП-а ВУКОВАР

1. Бељански Милан, рођен 13. 7. 1957. од оца Илије и мајке Литричић Милице, Трпињска цеста 143 (сва лица имају наведен и свој матични број којег због обиља цифара – 13 до 15 – нећемо наводити – прим. Д. В).
2. Бућан Петар, рођен 11. 8. 1959. од оца Милана и мајке Тепавац Саве, Ул. ороличка 16, Берак.
3. Булајић Илинка, рођена 13. 7. 1925. од оца Илије и мајке Видовић Јоке, Козарачка 115, Борово-насеље.
4. Богић Стеван, рођен 19. 6. 1947. од оца Јове и мајке Влашкалић Милене, Свињаревци, Далматинска 20.
5. Божичковић Радивој, рођен 5. 5. 1964. од оца Бранка и мајке Никић Госпе, Вуковар, Олајница 2/14.
6. Борковић Смиљка, рођена 24. 4. 1926. од оца Петковић Љубисава и мајке Маринковић Спасеније, стан... ?
7. Бошњак Анђа, рођена 7. 3. 1914. од оца Радић Јове и мајке Латиновић Ђује, Вуковар, Сајмиште 200.
8. Бајакић Ангелина, рођена 26. 6. 1921, од оца Тоше и мајке Радић Паце, Вуковар, Олајница 4/18.
9. Гајић Звонимир, рођен 15. 9. 1958. од оца Остоје и мајке Бошњак Кате, Вуковар, Ул. будућности 22.
10. Адамовић Љубица, рођена 21. 2. 1948. од оца Лемиић Боже и мајке Узелац Стане, Борово-насеље, Братства и јединства 60.
11. Дамјановић Саво, рођен 27. 1. 1959. од оца Стојка и мајке Милице, Вуковар, У. Л. Рибара 106/22.
12. Дадић Здравко, рођен 15. 11. 1949. од оца Стевана и мај-

- ке Петковић Душанке, Вуковар, О. Кершованија 24.
13. Дабић Бошко, рођен 20. 3. 1951. од оца Ђурице и мајке Јоцковић Љубице, Борово-насеље, Озренска 132.
  14. Дудуковић Јован, рођен 14. 7. 1930. од оца Душана и мајке Добросављевић Инђије, Вуковар, Б. Бухе 22.
  15. Ђирић Слободан, рођен 17. 11. 1954. од оца Теодора и мајке Касап Ане, ... ?, стан 27. 7. бр. 32.
  16. Ђирић Слободан, рођен 16. 12. 1969. од оца Стевана и мајке Дулић Љубе, Вуковар, А. Цесарца 57.
  17. Ђирић Предраг, рођен 6. 2. 1951. од оца Ђорђа и мајке Новаковић Велинке, Борово-насеље, БЗ 2/8, бр. 44.
  18. Зораја Нада, рођена 15. 4. 1972. од оца Душана и мајке Смољановић Данице, Ловас, И. Л. Рибара 39.
  19. Инић Никола, рођен 19. 11. 1950. од оца Младена и мајке Петровић Анице, Борово-насеље, Зрмањска 62.
  20. Јеремић Милан, рођен 18. 4. 1954. од оца Жарка и мајке Парабак Мирјане, Борово Николе Ковачевића 1.
  21. Јанковић Жарко, рођен 1. 9. 1961. од оца Саве и мајке Гајић Руже, Борово, Вуковарска 45.
  22. Кришченко Ана, рођена 16. 9. 1925. од оца Алексеја и мајке Реченко Ане, Борово-насеље, К. Маркса 24/11.
  23. Каралић Винко, рођен 20. 1. 1953. од оца Адама и мајке Боричић Јање, Вуковар, С. Радића 86/6.
  24. Кресић Стеван, рођен 11. 8. 1969. од оца Јована и мајке Живковић Ђурђине, Далматинска 51/А.
  25. Крњић Петар, рођен 25. 6. 1953. од оца Стевана и мајке Ангелине, Борово-насеље, Трпињска цеста 288.
  26. Лалић Стојан, рођен 6. 10. 1923. од оца ... и мајке Милке Лалић, 8. ударне дивизије 10 (вероватно Лужац).
  27. Лукић Константин, рођен 13. 9. 1940. од оца Светислава и мајке Живковић Мирославе, Борово-насеље, Мајевичка 1.
  28. Лалић Вукосава, рођена 4. 9. 1918. од оца Мајски Новака и мајке Митровић Јелене, 8. ударне дивизије 10.

29. Марковић Љубомир, рођен 10. 3. 1935, од оца Милета и мајке Милеве, Борово-насеље, Велебитска 3.
30. Милошевић Илија, рођен 7. 8. 1933, од оца Николе и мајке Стојановић Анђе, стан...?
31. Миловановић Дејан, рођен 2. 6. 1973, од оца Богољуба и мајке Докић Љубице, Вуковар, Николе Андрића 7.
32. Вуковић Илија, рођен 3. 8. 1944, од оца Илије и мајке Вуковић Митре, Вуковар, ЈНА 33.
33. Милошевић Илија, рођен 10. 8. 1922, од оца Недељка и мајке Милошевић Јефимије, Борово-насеље, Озренска 9.
34. Марков Јован, рођен 25. 7. 1933, од оца Вељка и мајке Јабланов Милеве, Борово-насеље, Босутска 15.
34. (а) Малић Миленко, рођен 7. 6. 1958, од оца Миће и мајке Максимовић Љубице, Борово-насеље, Устаничка 4.
35. Недић Премил, рођен 20. 10. 1952, од оца Митра и мајке Станковић Вукосаве, Вуковар, Олајница 12/7.
36. Пајић Младен, рођен 20. 6. 1914, од оца Аврама и мајке Перишић Данице, Вуковар, В. Блаховића 26/4.
37. Паић Жељко, рођен 3. 10. 1960, од оца Милића и мајке Држајић Драгице, Нова 84.
38. Роквић Олгица, рођена 15. 5. 1933, од оца Ћеренић Ђуре и мајке Маре Војновић, Вуковар, С. Марковића 27.
39. Ралић Новак, рођен 26. 3. 1953, од оца Уроша и мајке Ђујић Боје, Борово-насеље, Алеја ослобођења А – 11/2.
40. Ракић Предраг, рођен 22. 11. 1967, од оца Васе и мајке Митровић Живке, Вуковар, С. Радића 86/5.
41. Рокнић Драган, рођен 2. 1. 1950, од оца Јована и мајке Поштић Анке, Звонка Бркића 2.
42. Рокнић Стево, рођен 20. 2. 1961, од оца Боже и мајке Шашић Стане, Вуковар, С. Марковића 232.

43. Симић Горан, рођен 4. 8. 1969, од оца Јована и мајке Томић Мирјане, Вуковар, Дунавска 5/54.
44. Станковић Ранко, рођен 13. 11. 1934, од оца Јове и мајке Вујасин Љубе, Борово-насеље, Устаничка 30/10.
45. Симић Госпа, рођена 24. 8. 1954, од оца Димитрија и мајке Веселиновић Душанке, Негославци, М. Тита 56.
46. Симић Горан, рођен 24. 7. 1968, од оца Обрада и мајке Прокопић Мирјане, Борово, Гајићева 98.
47. Турукало Недељко, рођен 1. 10. 1958, од оца Обрада и мајке Икач Саве, Вуковар, С. Марковића 141.
48. Тешић Милорад, рођен 20. 9. 1939, од оца Косте и мајке Пачавара Босе, Борово-насеље, Велебитска 103.
49. Трбојевић Драгојла, рођена 3. 4. 1912, од оца Ђуре и мајке Косановић Саре, Вуковар, С. Ковачевића 26.
50. Филиповић Милан, рођен 9. 12. 1946, од оца Богдана и мајке Дензингер Ане, Вуковар, Пролетерских бригада 7.
51. Цурнић Ненад, рођен 17. 6. 1965, од мајке Цурнић Загорке, М. Горког 5.
52. Цвртило Иванка, рођена 22. 10. 1952, од мајке Гајић Мире, Трпиња, Велика ул. 83.
53. Шошкоћанин Љубомир, рођен 14. 8. 1910, од оца Глише и мајке Попадић Косаре, В. Назора 1/14.
54. Бурић Душан, рођен 23. 2. 1945, од оца Луке и мајке Орловић Милице, Свињаревци, Далматинска 18.
55. Петковић Милојица, рођен 1. 9. 1969, од оца Милана и мајке Митровић Анице, Борово-насеље, Озренска 131.
56. Владисављевић Светислав, рођен 26. 5. 1957, од оца Николе и мајке Данчеловић Смиље, Вуковар, Прерадовићева ...?
57. Бингулац Тихомир, рођен 18. 9. 1951, од оца Максима и мајке Лукач Зоре, Негославци, М.Тита 111.

ЛИЦА СРПСКЕ НАЦИОНАЛНОСТИ СТРАДАЛИХ У ВУКОВАРУ 1991. ГОДИНЕ

Ни овај списак на несрећу није коначан ни потпун. У неким случајевима нису комплетирани биографски подаци или их уопште нема.

Могуће је такође да су понеки с овог списка живи и да се (у моменту писања, дакле, 1997. године) налазе негде изван Области. Такође, у неким су случајевима картони о страдалима или несталима потпуно нестали, односно уништени, а Хрвати су то чинили да би сакрили трагове својих злочина.

Под СТРАДАЛИМ ЛИЦИМА подразумевамо она цивилна лица која су погинула у рату, а чија су тела пронађена и сахрањена. Број у загради, а показаћемо га на једном примеру, нажалост ни њега нема у свим случајевима, представља евиденциони број из списка погинулих и сахрањених са ознакама парцела и странице на којој се налази – на којој је покојник заведен. Управо из горенаведених разлога те бројеве нећемо у овом списку бележити.

1. Абрамовић Јованка, рођена 1928. (Живко и Драгиња), Трг Републике 1, Вуковар. Није сигурно да је прошла процес идентификације.
2. Абрамовић Перо, рођен... (?), Трг Републике 1, Вуковар – супруг убијене Јованке (II/50), ст. VII – пример бележења евиденционог броја и броја парцеле – прим. Д. В; (рекосмо да их из објективних разлога нећемо наводити ни тамо где постоје).

3. Аџић Тајјана, рођена 1965. (Новак), Кумровачка 5, Вуковар.
4. Акиќ Анђа, рођена 1935. (Танасија Прибићевић), Трпињска цеста 14, Борово-насеље.
5. Алвацић Никола, рођен 1934. (Петар и Лепосава), Васе Ђурђевића 22, Вуковар.
6. Антић Мирјана, рођена... ? ...?
7. Арсенић Љубица, рођена 1955. (Михајло), Божидара Аџије 6/23, Вуковар.
 Арсенић Љубица, рођена 1931. (Миле Ђукић), А. Цесарца 18, Вуковар.
 Арсенић Љубица, рођена 1924. (Никола), Б. Аџије 23/6, Вуковар. (три особе са истим именом и презименом, па је тешко са сигурношћу утврдити о којој је реч. Све три имају исти идентификацијски број (III/ 75), ст. XIII)
8. Бабић Владо, рођен 1965. (Мирко), Славонска 10, Борово-насеље.
9. Бајић Јелисава, рођена 1923, Далматинска 13, Вуковар.
10. Бајић Олга, рођена 1938. (Драгутин), Б.Аџије 2, Вуковар.
11. Бањанин Томо, рођен 1922. (Томо), А. Цесарца 81, Вуковар.
12. Бјелић Владимир, рођен 1962, В. Влаховића 4, Борово-насеље.
13. Бјелић Ана, рођена 1912. (Никола и Љуба), М. Гупца 3/А...
14. Божић Ђуро...? ...? ...?
15. Грбић Бошко, рођен 1941. (Бошко), С. Марковића 125, Вуковар.
16. Богдановић Стево, рођен 1900. (Исак), Николе Андрића 28, Вуковар.
17. Буковић Зора, рођена 1938, Незнаног јунака 25, Вуковар.

18. Булајић Мирослав, рођен 1914. Козарачка 115, Борово-насеље.
19. Цревар Никола, рођен 1955. (Петар), Трг Републике 1, Вуковар.
20. Црномат Стево, рођен 1937. (Драго и Стана), Дунавска 7/5, Вуковар; према картотеци СУП-а Вуковар погинуо, али нема идентификационог броја у записнику др Станковића.
21. Цвијић Љубо, рођен 1912. (Ђуро), Радничка 36, Вуковар.
22. Цвртило Иванка, рођена 1952. (Јован), Ул. ЈНА 70, Вуковар.
23. Димић Стеван, рођен 1920. (Сава), Ул. ЈНА 57, Борово.
24. Ђембер Милица, рођена 1942. (...), В. Влаховића 1/38, Вуковар.
25. Ђорђевић Јован, рођен 1943. (...), М. Пијаде 30, Вуковар.
26. Ђурић Ђорђе, рођен 1942. (Дане), Петковићева 25, Вуковар.
27. Докмановић Светислав, рођен 1915. (Чедомир), Б. Кидрича 25, Вуковар.
28. Докмановић Радослав, рођен 1911. (...), В. Назора 2, Вуковар.
29. Драгичевић Зора, рођена 1937. (...), К. Маркса 183/15, Борово-насеље.
30. Дриновац Бранко, рођен (...) (...) (...)
31. Дудуковић Јован, рођен 1930. (Душан), Б. Бухе 22, Вуковар.
32. Ерњаковић Сава, рођен 1930. (Јован), Трг Р. Кончара 5, Вуковар.
33. Филиповић-Ђаковић Јелена, рођена 1939. (Алекса), ... (...)?
34. Глигоријевић Јордан, рођен 1935. (Срећко), К. Маркса 171/3, Борово-насеље.

35. Гарбац Живка, рођена 1926. (Адам), Народних мученика 21, Вуковар.
36. Граховац Ђорђе, рођен 1935. (...), С. бригада 14, Вуковар.
37. Милошевић Илинка, рођена 1959. (Перо), Омладинска 4/34, Борово-насеље.
38. Илић Јелена, рођена 1924. (Јоцо и Зорка), Виноградска 33, Вуковар; нема података у попису евидентираних, податак преузет из картотеке СУП-а Вуковар.
39. Илић Миле, рођен 1934. (Јовица), Виноградска 33, Вуковар.
40. Инић Никола, рођен 1950. (Младен), Зрмањска 62, Борово-насеље.
41. Иванић Веселинка, рођена 1952. (Милутин), Велебитска 179, Борово-насеље.
42. Ивановић Здравко, рођен 1948. (Петар и Драгица), Дунавска 5/63, Вуковар; податак из картотеке СУП-а Вуковар.
43. Јаковљевић Вида, рођена 1924. (...), С. Пенезића 36, Вуковар.
44. Јаковљевић Томислав, рођен 1928. (...), С. Пенезића 36, Вуковар.
45. Јањатовић Срђан, рођен 1955. (...), Васе Ђурђевића 153, Вуковар.
46. Јеремић Наталија, рођена 1932. (...), Партизанска 21, Вуковар.
47. Јеремић Душица, рођена 1953. (Рајко), Партизанска 21, Вуковар.
48. Јокић Стојан, рођен 1939. (Миле), В.Назора 2/19, Вуковар.
49. Кадић Спасоја, рођен 1952. (Јела), Буцак 15, Вуковар.
50. Королија Никола, рођен 1931. (...), Звонка Бркића 17, Вуковар.

51. Керић Жељко, рођен 1961. (Чедомир), С. Супанца 56, Вуковар.
52. Китић Милица, рођена 1942. (Јуре и Боја), Дунавска 5/33, Вуковар.
53. Којић Младен, рођен 1910. (Иван и Зорка), В. Ђурђевића 32, Вуковар – погинуо од гранате; податак из СУП-а Вуковар.
54. Константиновић Ана, рођена 1922. (Марија), Братства и јединства 84/4, Борово-насеље.
55. Којић Милан (у списку Миладин), рођен 1940. (Сретко и Коса), Васе Ђурђевића 9, Вуковар.
56. Ковачевић Митар, рођен 1903. (Станко и Ката), Мајевичка 7, Борово-насеље.
57. Ковинчић Бранислав, рођен...? (Ђорђе), В. Влаховића 52, Вуковар.
58. Краиновић Живко, рођен 1956. (Божо и Живка), Богољуба Вукајловића 21, Вуковар.
59. Лацковић Ђуро, рођен 1935. (Ђуро и Марија), Вељка Влаховића 4/28, Борово-насеље.
60. Ланчужанин Емилија, рођена 1939. (Ференц Николић), Ул. 1. маја 64, Вуковар; погинула од гранате, сахранила је породица.
61. Лођиновић Коста, рођен... (...), Божидача Ације 28, Вуковар.
62. Лукић Константин, рођен 1940. (Светислав), Мајевичка 1, Борово-насеље.
63. Маланчук Михајло, рођен 1911. (Симеон), Десна суподерица 9, Вуковар.
64. Малић Миленко, рођен 1958. (Мићо), Устаничка 32, Борово-насеље.
65. Моцоња Грујо, рођен 1918. (Стеван), Козарачка 12, Борово-насеље; податак из СУП-а Вуковар.
66. Малиновић Госто, рођен 1950. (Недељко), Вучедолска 6б, Вуковар; податак из СУП-а Вуковар.

67. Манојловић Даница, рођена 1943. (...), И. Л. Рибара 68, Вуковар.
68. Марчета Милица, рођена 1927. (Михајло), Трпињска цеста 14, Борово-насеље.
69. Марчета Голуб, рођен 1908. (Вид), Трпињска цеста 14, Борово-насеље.
70. Марков Јован, рођен 1933. (Вељко), Босутска 15, Борово-насеље.
71. Марковић Александар, рођен 1951. (...), Виноградска 41, Борово-насеље.
72. Мартић Никола, рођен... (...), Андрићева 1, Вуковар.
73. Матић Невенка, рођена 1947. (Никола), С. Шолаје 50, Вуковар.
74. Медаковић Зора, рођена... (...), Партизанска 25, Вуковар.
75. Милекић Чедомир, рођен... (...), Ђ. Ђаковића...Борово-насеље.
76. Милић Јован, рођен 1954. (Стеван), Ул. 25. маја 10, Вуковар.
77. Милићевић Мара, рођена 1921. (Душан), С. Супанца 44, Вуковар.
78. Миличевић Гордана, рођена 1957. (Владо), Масарикова 15, Вуковар.
79. Миљановић Стојан, рођен 1936. (Саво), Ул. 12. 4. 1945, бр. 88, Вуковар.
80. Миловановић Стеван, рођен 1910. (Радо), Прерадовићева 35, Вуковар.
81. Миросављевић Младен, рођен 1925. (Светозар), Ул. 8. 9. 1943. бр. 51, Вуковар.
82. Недучић Урош, рођен 1943. (Арсо), Ул. 8. 9. 1943. бр. 29, Вуковар.
83. Оцић Војислав, рођен 1939. (...), В. Пелагића 20, Вуковар.
84. Остојић Владо, рођен 1933. (...), БЗ 9, Борово-насеље.

85. Падежанин Јелка, рођена 1904. (Јанко), Јадранска 34, Борово-насеље.
86. Пајић Младен, рођен 1914. (Аврам), В. Влаховића 26/4, Вуковар.
87. Пантић Јован, рођен 1935. (...), Личка 66, Борово-насеље.
88. Петковић Зора, рођена 1930. (Стојанча), Б. Кидрича 54/26, Вуковар.
89. Петровић Ђуро... подаци непознати.
90. Петровић Богдан, рођен 1923. (Ђуро), Пионирска 23, Вуковар.
91. Петровић Дивна, рођена 1920. (Срето), С. Врза 10, Вуковар.
92. Попадић Данило, рођен 1934. (Никола), Ул. 8. 9. 1943, бр. 31, Вуковар.
93. Продановић Савинка, рођена... (...), адреса непозната.
94. Пиваш Јово, рођен 1934. (Ристо и Вида), Дунавска 5/7, Вуковар.
95. Петричевић Марио, рођен 1972. (Душан), И. Л. Рибара 1; податак из картотеке СУП-а Вуковар.
96. Павловић Ана, рођена 1955. (Миољка), Алеја ослобођења А-10/Е, број 61, Борово-насеље; податак из картотеке СУП-а Вуковар.
97. Павловић Зорица, рођена 1976, Надина кћи, адреса иста; податак из картотеке СУП-а Вуковар.
98. Павловић Миољка, рођена 1925. (Лука), Омладинска 3/57, Борово-насеље, мајка Павловић Наде; податак из СУП-а Вуковар.
99. Павловић Зоран, рођен...? Надин син, осталих података нема – уништен картон.
100. Павић Сава, рођена 1924. (Симо), Боровска 48, Вуковар; податак из картотеке СУП-а Вуковар.
101. Павић Радослав, рођен 1966. (Миле), Боровска цеста 48; податак из картотеке СУП-а Вуковар.

102. Рашић Милена, рођена 1936. (Јово), О. Прице 31, Вуковар.
103. Радаковић Радо, рођен 1912. (Васо), Патковићева 5, Вуковар.
104. Радић Данко, рођен 1935. (Борислав), Личка 4, Вуковар.
105. Радивојевић Горан, рођен 1964. (Лазар), Падобранска 11, Борово-насеље.
106. Радивојевић Милош, рођен 1968. (Лазар), Падобранска 11, Борово-насеље; податак из умрлице истог добијен од оца (13. 11. 1991. одведен из куће).
107. Савић Јулка, рођена 1906. (Данило), Ј. Краша 33, Вуковар.
108. Семизовић Сава, рођена... (Пане), П. Босића 5, Вуковар.
109. Симић Марина, рођена 1925. (Проко), Змајева 14, Вуковар.
110. Симић Ђуро, рођен... (...), Ул. 8. 12. 1944, бр. 50, Вуковар.
111. Симоновић Милан, рођен 1952. (Б..?), Мајевичка 15, Борово-насеље.
112. Сирета Симо, рођен 1936. (...), В. Назора П. бр. 5, Вуковар.
113. Сладојевић Нада, рођена 1935. (Милорад), Народних мученика 8, Вуковар.
114. Станковић Милан, рођен 1913. (Милорад), Ј. Брандајза 122, Борово-насеље.
115. Станковић Милан, рођен 1954. (Недељко), Устаничка 12/26, Борово-насеље (на кога се односи идентификациони број I/326 Комисије за идентификацију немогуће је утврдити).
116. Станковић Мирјана, рођена 1944. (...), С. Марковића 44, Вуковар.

117. Станковић Бранко, рођен 1956. (Витомир), Д. Туцовића 8, Вуковар.
118. Стефановић Борислав, рођен... (...), В. Караџића 28, Борово-насеље.
119. Стојановић Константин, рођен 1930. (Владимир), М. Пијаде 23 А, Вуковар.
120. Сучевић Бранко, рођен 1929. (Дмитар), К. Маркса 155, Борово-насеље.
121. Суботић Нада, рођена 1908. (Пајо), Ј. Краша 5, Вуковар.
122. Сурла Борислав, рођен 1935. (...), А. Цесарца 23, Вуковар.
123. Тадић Зора, рођена 1937. (Марко), Паје Недучића 20, Вуковар.
124. Тадић Анка, рођена...? (...), Сајмиште 53, Вуковар.
125. Тадић Дамјан, рођен 1920. (Васо), Сајмиште 53, Вуковар.
126. Тешкић Милодраг, рођен 1939. (...), Велебитска 103, Борово-насеље.
127. Тинтор Ненад, рођен 1964. (Жарко), Братства и јединства 78/20, Борово-насеље.
128. Тинтор Жарко, рођен...? (...), Братства и јединства, Борово-насеље.
129. Трајковић Велимир, рођен 1930. (Ц..?), Дунавска 5/3, Вуковар.
130. Вејић Бранко, рођен...? (...), Б. Кидрича..., Вуковар.
131. Везмар Милан, рођен 1930. (Ђуро), П. Боснића 7, Вуковар.
132. Воркапић Јелица, рођена 1906.(...), М. Грачанина 34, Вуковар.
133. Воркапић Илија, рођен 1898. (...), М. Грачанина 34, Вуковар.
134. Врачарић Милица, рођена 1924. (...), Босутска 10, Борово-насеље.

135. Врачарић Александар, рођен 1923. (Никола), Штро-
смајерова 46, Вуковар.
136. Вучковић Нада, рођена 1935. (...), Ул. 8. 3. 1943. бр. 7,
Вуковар.
137. Вучковић Марко, рођен 1954. (...), Ј. Брандајза, Боро-
во-насеље.
138. Вујић Јелка, рођена 1949. (Свето), Ђ. Алексића, Бије-
ло Брдо.
139. Војновић Милка, рођена 1942. (Петар), В. Назора
1/29, Вуковар. Податак из картотеке СУП-а Вуковар.
140. Вранешкић Милка, рођена 1941. (Душан), Вијенац В.
Влаховића 1/22; податак из картотеке СУП-а Вуковар,
141. Коларић Бранко, рођен 1954. (Коста), Ј. С. Поповића
53, Борово; податак из СУП-а Вуковар.
142. Кресић Ђурђица, рођена 1948. (Жарко), Далматинска
51/2, Вуковар; податак из СУП-а Вуковар.
143. Крекић Софија, рођена 1923. (Војислав), В. Назора
26/25, Борово-насеље; податак из картотеке СУП-а
Вуковар.
144. Видовић Ђуро, рођен 1936. (Миле), В. Гаћеше 26; по-
датак из картотека СУП-а Вуковар.
145. Вученовић Љубица, рођена..? (Ђуро), И. Л. Рибара 10
– погинула, податак из картотеке СУП-а Вуковар.
146. Вунгин Александар, рођен 1936. (Александар), Босут-
ска 13, Борово-насеље; податак из картотеке СУП-а
Вуковар.
147. Зорић Милорад, рођен 1934. (Симо), С. Пенезића 20,
Вуковар.
148. Лишћук Драгица, рођена 1941. (Бранко), Просина 64,
Вуковар; погинула – податак из картотеке СУП-а Ву-
ковар.
149. Михајловић Саша, рођен 1964. (Славко), И. Л. Рибара
13, Вуковар; податак из картотеке СУП-а Вуковар.
150. Чанчаревић Никола, рођен 1921. (...), Личка 177, Бо-

рово-насеље.

151. Чупић Милица, рођена 1936. (Илија), Ц- X/II, Борово-насеље.
152. Чађеновић Маркиша, рођен 1926. (Видо), М. Миљанова 9, Вуковар; податак из картотеке СУП-а Вуковар.
153. Мучалов Матија, рођен 1911. (Марко), В. Назора..., Борово-насеље; погинуо-податак из картотеке СУП-а Вуковар.
154. Грујић Јелена, рођена 1926. (Ференц Николић), Пионирска 39, Вуковар; податак дала породица.
155. Бабић Владо, рођен 1965. (Мирко), Славонска 70, Борово-насеље, податак из картотеке СУП-а Вуковар.
156. Жегарац Душан, рођен 1939. (...), Ул.б. пролетерске дивизије, Вуковар.
157. Живковић Гордана, рођена 1961, Фрушкогорска 11, Вуковар.
158. Жунјић Недељко, рођен 1959. (Петар), Сајмиште 10 б, Вуковар.
159. Шербић Милош, рођен...? (...), В. И. Лењина 19, Вуковар.
160. Шевић Никола, рођен 1936. (Богољуб), Цветно насеље 10, Вуковар.
161. Шкргет Бојана, рођена 1916. (Павић), А. Алијагића 37, Вуковар; податак из картотеке СУП-а Вуковар.

ИЛУСТРАЦИЈЕ

Папа Јован Павле II; Ватикан - један од центара из кога се дириговало разбијањем Социјалистичке Федеративне Републике Југославије.

На I сабору ХДЗ-а одржаном у Загребу у дворани Лисински 26. фебруара 1990. Фрањо Туђман је пред масом усташких злочинаца и њихових потомака између осталог рекао и ово: "Независна Држава Хрватска није била само пука 'квислиншка творевина' већ и израз, како повјесних тежњи хрватског народа за својом самосталном државом, тако и спознаје међународних чимбеника, у овом случају Хитлерове Немачке".

Митинг на Јелачићевом тргу 30. маја 1990. године после конститутивне скупштине новоизабраног хрватског Сабора и избора Фрање Туђмана за председника. Тада је утемељена стратегија решавања српског питања у Хрватској. Били су најпре "хрватски Срби", затим "православни Хрвати" и коначно "чисти Хрвати".

Дошавши на власт 30. маја 1990. Туђман је са својим сарадницима и добрим делом хрватског народа отпочео геноцид над Србима. Под злочиним геноцида подразумева се намера уништења једне националне, верске или политичке групе. Иза ових геноцидних намера стајала је организована хрватска држава, црква и ХДЗ.

Смотра хрватске војске на стадиону "Загреб" 28. маја 1991. године. Том чину присуствовали су Фрањо Туђман, министар одбране Мартин Шпегељ и министар полиције Јосип Болквоца.

Грубишно Поље, новембар 1991. Хрватска организовано чисти територије од српског народа. Босна је била само привремено боравиште бројних Срба Мославине и Пожешке Котлине. Када је рат и у њој започео, бескрајне колоне кренуле су у Србију.

Офанзива на подручју Папука, Билогоре и западне Славоније почела је на Све свете, 1. новембра 1991. Кренуле су нове колоне.

Овако је почело: Срби Борова на путу за Вајску и слободу, мај 1991. године.

U posljednje vrijeme četničko teroristička snaga i jedinice JA sve više ugrožavaju svojim borbenim djelovanjem civilno stanovništvo u zapadnom dijelu općine Slavonska Požega, te u cilju zaštite njihovih života i omogućavanja uspješnije obrane naših obrambenih snaga na tom prostoru, Križni štab općine Slavonska Požega ODLAŽIVA

NAREDBU

1. Provesti evakuaciju svih građana, njihove osobne imovine (prehrambeni artikli, odjeća i obuća, posteljina, sredstva osobne higijene, pribor za jelo, najnužnija sredstva rasvjete, zlatninu i novac) i stoke s područja naselja: Oblakovac, Vučjak, Čečavački, Jeminovac, Snjegavić, Čečavac, Koprivna, Rasna, Pasikovci, Kupnik, Orljavac, Črljenci, Slobošina, Mlivojevci, Podsrće, Vranic, Nježic, Požeški Markovac, Klisa, Ozdakovci, Poljanska, Kantrinci, Gornji Vrbovci, Lučinci i Oljasi u roku **48 (četrdeset osam) sati** od vremena stupanja na snagu ove naredbe.

2. Pučanstvo će se iseliti u druga naselja na području općine Slavonska Požega prema slobodnom izboru.

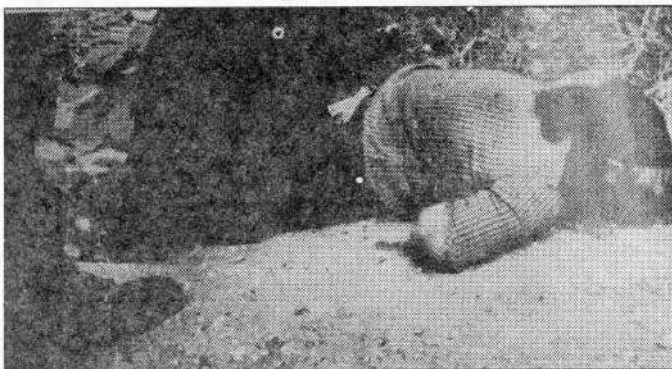
3. Građani koji se nemaju gdje skloniti dužni su se obratiti prihvatnim ekipama **Civilne zaštite**, za evakuaciju u rajonima prikupljanja i to: **Ivrandol, Deževci, Perenci, Toranj i Biškupci**.

3. Ova naredba stupa na snagu **29. listopada 1991. godine u 12,00 sati**, a vremensko trajanje njenog važenja će zavisiti od smirivanja prilika na navedenom području.

4. Istekom navedenog roka za sklanjanje pučanstva zabranjeno kretanje civilnih osoba u navedenom području.

KRIŽNI ŠTAB OPĆINE SLAVONSKA POŽEGA

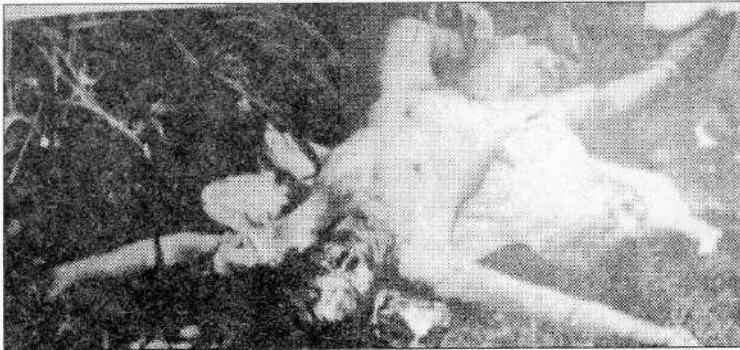
Наредба Кризног штаба општине Славонска Пожега о "евакуацији".

Падају прве цивилне жртве. Цвета Марковић (64. г), заклана је у својој кући у селу Горњи Цивљани, општина Врлика, августа 1991. године.

Ђуро Марковић (64 г), заклан у својој кући, Горњи Цивљани, општина Врлика, август 1991. године.

Невенка Берић (1930. г) заклана и масакрирана у дворишту своје куће 5. августа 1991. у Доњим Куљанима - Костајница, општина Двор на Уни.

**Отац Перо на згаришту цркве
Светог Спиридона
у Петрињи.**

**Српска девојка усмрћена
гушењем чврсто омотаним
најлоном, Борово-насеље,
новембар 1991. године.**

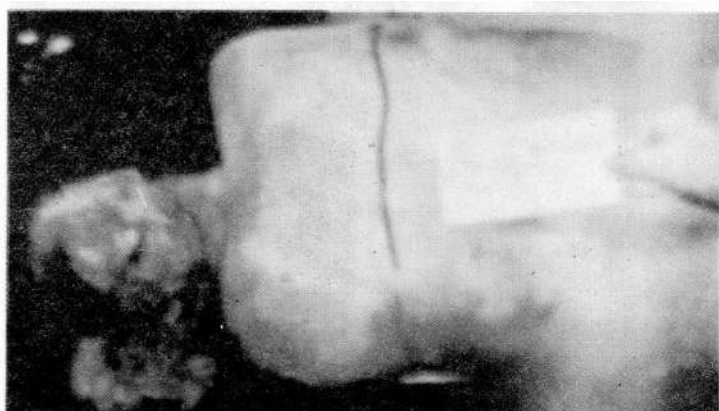
У обданишту у Борову-насељу убијено је неколико Срба - цивила.
Међу њима су били и Милорад Зорић и Константин Лукић.
Милорад Зорић убијен је 11. или 12. новембра, а Константин Лукић
17. или 18. новембра 1991. године, после мучења у штабу Марка
Филковића.

Урош Недучић после мучења у Филковићевом штабу убијен је 18.
новембра у дворишту дечјег вртића у Борову-насељу.

**Милосав и Иљинка Буђајић убијени су у једној групној ликвидацији.
Њихова ћерка Јелена идентификовала је само оца.**

**Милосав Буђајић је рођен 22. јануара 1914. у месту Рудине,
општина Никшић, настањен у Борову-насељу, Козарачка бр. 115.**

Ана Лукић, мајка четири сина, убијена 16. новембра 1991. на железничкој станици у Борову-насељу.

Бранко Станковић, убијени заробљеник. Шеф вуковарске болнице др Весна Босанац слала је на губилиште и своје сараднике, нпр. Тому Јаковљевића. Бранко Станковић је био једна од првих жртава др Босанац. Лакше рањен у потколеницу, али ипак довољно да буде заробљен, доведен је у болницу и снимљен у пропагандној емисији ХРТ-а. После је убијен као и многи други ратни заробљеници.

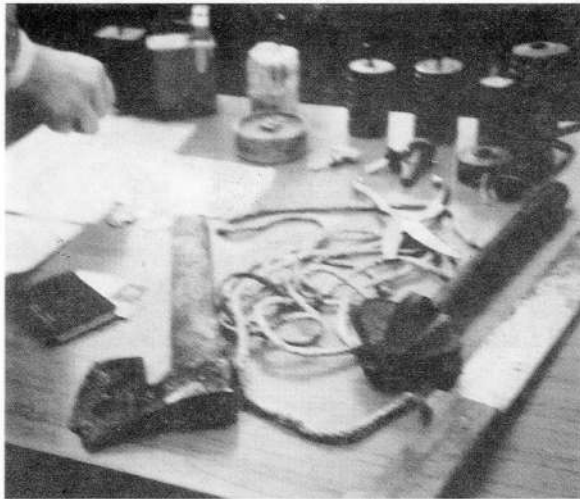

Железничка станица у Борову-насељу била је једна од пунктова за ликвидацију лица српске националности. На тој локацији 16. новембра 1991. стрељане су Вида Јаковљевић и Ана Лукић.

Вида Јаковљевић, супруга такође убијеног Томе Јаковљевића, ликвидирана 16. новембра 1991. на железничкој станици у Борову-насељу. Рођена 21. новембра 1924, настањена у Улици С. Пенезића, није дочекала свој 67. рођендан, недостајало је само 5 дана.

Експлозивна средства ручне израде, секира и нож (са траговима крви), буздован, крвави копац, маказе за тортуре и лични предмети припадника ЗНГ-а.

Предмети пронађени у складу ЗНГ-а у Вуковару.

Срби - цивили извлачени су из својих склоништа, а неки од њих и одмах убијени испред својих кућа, усред града или на раскрсницама.

Зоран Павловић је пронађен 19. новембра 1991. у Улици Николе Демље број 74. Глава му је разбијена оштрицом секире.

За сада неидентификована жртва усташких злочинаца.

У подруму куће Милоша Новаковића у Борову-насељу, Улица Николе Демоње 74, скривали су се чланови породица које су биле у међусобном сродству: Павловић, Павић, Трајковић, Тошковић и Траваш. Сви су побијени 15. или 16. новембра 1991. године. У подруму је убијена Сава Павић, а Милица Трајковић рањена. Сада је једини живи сведок ових злочина. Теодор Тошковић убијен је на њиви иза куће. Масакрирани су: Нада Павловић, Зоран Павловић, син Наде Павловић, Зорица Павловић, ћерка Наде Павловић, Милојка Павловић, мајка Наде Павловић, Теодор Тошковић, невенчани муж Наде Павловић, Радослав Павић, муж Зорице Павловић, Сава Павић, маћеха Радослављева, Велимир Трајковић, муж преживеле Милице Трајковић и Милан Траваш, комшија породице Павловић. На слици дворниште куће Милоша Новаковића са побијеним Србима.

Зорица Павловић, жена убијеног Радослава Павића, убијена у кући Милоша Новаковића. Глава јој је разбијена тупом страном секире. Претходно је клана стаклом, лице исечено, а уста пуна издробљеног стакла.

Милојка и њена кћерка Нада Павловић убијене су секиром у Борову-насељу, Николе Демоње број 74, у дворишту Милоша Новаковића.

У Улици Николе Димоње број 72 побијени су чланови породице Милошевић, Новаковић и Чечавац: Мирослав Чечавац, Слађана Чечавац, жена и трогодишњи син, Илинка Милошевић, Бранимир Милошевић Милић, син Илинкин и Ана Новаковић.

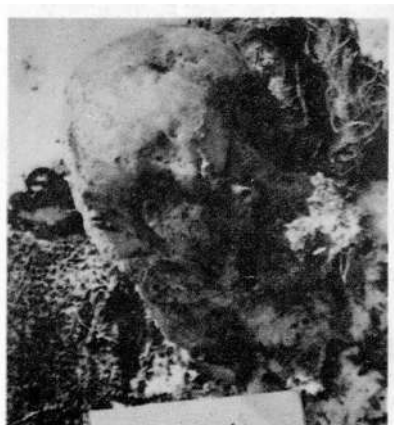
Љубица Трифуновић, пензионер, одведена у рацији између 16. и 18. октобра 1991, убијена и спаљена.

Милош Орловић, стар 52. године. Страдао у рацији између 16. и 18. октобра 1991. Убијен тупим предметом и запаљен. У истој рацији убијена му је и спаљена и супруга.

Претпоставља се да је реч о Жељку Мркићу, службенику затвора у Госпињу. Убијен и спаљен у рацији између 16. и 18. октобра 1991.

Милан
Пангелић,
службеник
Хидрометеор
олошког
завода из
Госпића. У
рацији
између 16. и
18. октобра
1991. убијен
из ватреног
оружја и
спаљен.

Претпоставља се да је реч о Радмили
Станић, професорки из Госпића, старој 52.
године, убијена и спаљена у рацији између
16. и 18. октобра 1991. године.

**Претпоставља се да је реч о Радмили
Диклић, шефу Турист бироа у Госпињу,
старој 52. године. Одведена у рацији између
16. и 18. октобра 1991, убијена и спаљена.**

**НН мушкарац, неутврђене
старости. Страдао у рацији између 16. и 18.
октобра 1991, убијен
и спаљен.**

Драгољуб Војновић
ТРАГОМ ХРВАТСКИХ ЗЛОЧИНА

Издавач

Архив Војводине
Жарка Васиљевића 2А, Нови Сад
www.arhivvojvodine.org.rs

За издавача

Др Небојша Кузмановић,
директор Архива Војводине

Лектура

Ивана Гачић

Прелом

Александар Павловић

Штампа

Сајнос, Нови Сад

Тираж

300

ISBN 978-86-6178-066-0

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотеке Матице српске, Нови Сад

341.322.5(=163.41)(497.5)

ВОЈНОВИЋ, Драгољуб, 1942-

Трагом хрватских злочина / Драгољуб Војновић. - Нови Сад : Архив Војводине, 2024 (Нови Сад : Сајнос). - 71 стр. : илустр. ; 24 см. - (Библиотека Посебна издања / Архив Војводине, Нови Сад)

Тираж 300.

ISBN 978-86-6178-066-0

а) Ратни злочини - Срби - Хрватска

COBISS.SR-ID 141462793